

העלון טעון גניזה
עלון מס' 834
שבת בלק
שנת תשפ"ו

תפארת ענין

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון חוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
 אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
 רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
 יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
 כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
 חנניה בן אורלי ז"ל
 דינה בת פורטונה ז"ל
 אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת פרשת בלק

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פגל המנחה	ירושלים
9.07	8.31	7.14	6.18	תל אביב
9.04	8.34	7.31	6.21	חיפה
9.05	8.35	7.22	6.22	באר שבע
9.02	8.31	7.29	6.18	

הפטרה: "והיה שארית"

מטעמים לשולחן

ויפתח ה' את פי האתון ותאמר בלעם (כב, כח)

אמרו חז"ל (אבות ה, ו), כי פי האתון נברא בבריאת העולם ביום שישי בין השמשות, כדי שבבוא העת, כאשר בלעם ירכב על אתונו בדרכו לקלל את ישראל, תפתח האתון את פיה כנגד בלעם ותניא אותו מלבצע את זממו. ואמר הזוהר הקדוש: אם הקב"ה הוצרך לברוא בריאה מיוחדת שכזו בבריאת העולם, בוודאי יש לה חשיבות מיוחדת במינה. ומה קרה למעשה? האתון מילאה את ייעודה מששת ימי בראשית והטיחה דברים באוזני בלעם, אך בפועל דבריה לא הועילו, שהרי בלעם המשיך בשלו. עולה השאלה, אם דבריה לא הועילו, אם כן איזו חשיבות הייתה לבריאת פי האתון? למדנו מכאן יסוד גדול: האתון לא פתחה את פיה בשביל בלעם, היא פתחה את פיה בשבילנו! למרות שהאתון דיברה כאחד האדם - היא נשארה אתון. מדוע? כי היא בעל חיים, חיה הייתה וחיה תישאר. אין בה דעת וחוכמה, אין בה רגשות ומידות. על כן אין לה יכולת לבצע שינוי כלשהו באישיותה הפנימית. לא כן האדם, אשר זכה להיות "נפש חיה" - "רוח ממללא" (אונקלוס, בראשית ב, ז) יש לו יתרון על החיה והבהמה - בדעת ובחוכמה ובכוח הדיבור (רש"י שם). כל דבר שמתרחש בבריאה צריך להשפיע על האדם, על אחת כמה וכמה כשרואה לנגד עיניו תופעות מפליאות. עליו להתבונן וללמוד את הלכה, לשנות את עצמו ולתקן את מידותיו. בלעם ראה כיצד האתון נוהגת באופן פלאי, פותחת את פיה ומדברת איתו בלשון בני אדם. כל בר דעת היה אמור להתפעל ולהשתומם מן המראה הפלאי הזה, על אחת כמה וכמה בלעם, שהיה נביא ה', יודע דעת עליון. אך בלעם ברשעותו התייחס בשוויון נפש למראה אתונו הפותחת את פיה ומדברת אליו כאחד האדם. במקום להתפעל ולהודעטעע מכך, הוא משיב לה על דבריה כאילו הוא משוחח עם אדם ולא עם אתון... אמרה לו האתון: ה' פתח את פי ודיברתי כאחד האדם, אך נשארתי כשהייתי - חמור חמורתיים... ומה איתך? למרות שיש בך דעת ותבונה לא השתנית, נשארת אותו אדם רשע ומושחת! אם כן במה אתה טוב ממני?! נמצא אפוא, כי עיקר בריאת פי האתון ועיקר הלימוד מן המעשה המופלא הזה לא נועדו עבור בלעם, שהרי עליו ועל שכמותו הפדים לא להשיגו ולא ישיגעו. עיקר הדבר נועד עבורנו! כשאנו קוראים את הפרשה הזו של האתון הפותחת את פיה ומדברת אל בלעם - הדבר צריך להשפיע עלינו. עלינו להתבונן במעשי ה' ובנפלאות הבריאה, ללמוד את הלימודים ולהפיק את הלקחים, לשפר ולתקן את מידותינו ולרומם את מעלתנו. התרוממת? גם הזולת התרומם! סיפר לי יהודי חסידי מעשה נפלא שקרה לו בשבוע באיטליה לארץ ישראל הוא עמד בתורו בדלפק של חברת "אל על" בשדה התעופה ברומא. יחד איתו הייתה קבוצת סטודנטים ישראלים שלמדו רפואה באחת האוניברסיטאות באיטליה. לפניו עמד סטודנט שהעמיס את מזוודתו על המסוע לצורך שקילתה. כידוע לכל נוסע מותר לשאת עמו מטען עד משקל מסוים, ומעבר לכך יש צורך בתשלום נוסף. למזוודה של הסטודנט היה מטען עודף של כמה קילוגרם. לא הייתה לו אפשרות לשלם את התשלום עבור המטען העודף והוא ניסה לחמוק מתשלום וטען: "למה אשלם? אין כאן דברי ערך או חפצים יקרים, בסך הכל מדובר בבגדים אישיים שלי", אך האחראי לא קיבל את הסברו והוא נדרש לשלם את התשלום, אחרת לא ירשה להעלות את המזוודה למטוס. הסטודנט המשיך להתווכח עם האחראי, אך ללא הועיל. שאר הנוסעים שעמדו אחריו בתור התחילו לאבד את סבלנותם וחלקם קראו לעברו: "נו כבר, אתה מעכב את התור". היהודי החסידי לא היה שותף לכך. הוא חיכה לתורו בנחת. כשראה את מצוקתו של הסטודנט, ניגש אליו ואמר: "המשקל של המזוודה שלי קטן, אנו יכולים לצרף יחד את הכבודה של שנינו". ואכן, המשקל המשותף של שניהם יחד לא הגיע לרף המקסימלי. בתחילה האחראי ניסה להתנגד להסדר המורכב אולם החסידי התעקש, וכשראה האחראי את ההתעקשות שלו - גם הוא הפסיק להתעקש ולהסכים להסדר. הסטודנט הודה לחרדי על המחווה, עלה על כבש המטוס והתיישב במושב. לא הרחק ממנו ישב החסידי. המטוס המריא. כעבור חצי שעה קם הסטודנט ממקומו, ניגש אל החסידי ושאל אותו: "יש לך תפילין? אתה יכול בבקשה לתת לי להניח?" אמר לו החסידי: "וודאי". הוא הוציא מתיקו את נרתיק התפילין והעבירו לידי הסטודנט. אמר הסטודנט במבוכה: "לצער, מעולם לא הנחתי תפילין, אינני יודע איך מניחים. בבקשה תעזור לי", אמר החסידי: "בשמחה!". הוא ניח לו את התפילין וקרא איתו מילה במילה פרשת קריאת שמע. מה גרם לסטודנט החילונית לפתוח את ליבו? מה הצית את הניצוץ היהודי ששכן בקרבו? סיפר הסטודנט: "כאשר התווכחתי עם האחראי על משקל הכבודה, ראיתי את המבטים שנעצו בו הנוסעים שעמדו אחריי בתור, חלקם חברים שלי לספסל הלימודים באוניברסיטה באיטליה. הם לא היו מסוגלים להכיל את המצוקה שלי, ומדוע יכילו? הרי הם רואים רק את עצמם וחושבים רק על צורכי עצמם, וכשמשוהו או מישהו מפריעים להם בדרך - הם פועלים לסכל אותו מן הדרך. "מכל אלו שעמדו אחריי בתור" - המשיך הסטודנט - "הזדקרה דמותך לנגד עיניי. היית שונה מכולם לך. רק בלבוש החיצוני, לא רק בעיקר באופן ההתנהגות שלך. ראיתי כיצד עמדת בשלוה ובנחת ולא ניסית להאיץ בי. להפך. מכל החבורה שעמדה שם, היית היחיד שהואלת לגשת אליי והצעת לי לצרף את הכבודות שלנו יחד. כמובן, התפעלתי מהתנהגותך והתרשמתי מאצילותך, אך באותה שעה לא הייתה לי שהות להרהר בדבר, כי מיהרתי לסיים את הסיפורים הטכניים ולעלות למטוס. רק לאחר שהתיישבתי במקומי והמטוס המריא, התפנית לחשוב על מה שקרה לי. ואז החלטתי שאם יש אדם שבמקום לחשוב על עצמו ולדאוג לעצמו רואה את צורכי הזולת לנגד עיניו - זה לא בא בחלל ריק.

המשך בעמ' האחרון

ההלכה השבועית

הלכות קריאת התורה

א. המנהג שנוהגים להעלות לתורה עולים נוספים, כשיש שמחה בבית הכנסת בשבת, וכל עולה חוזר וקורא מה שקראו כבר, יסודתו בהררי קודש, שכן דעת כמה פוסקים להקל, ובראשם רבינו האי גאון. וכן פסק עמ' השלחן ערוך. ומכל מקום נכון שהשליח צבור הקורא בתורה, יקיים בעצמו החכם עיניו בראשו, ויקרא לכל אחד משבעת העולים לחובת היום, שלשה פסוקים, או יותר מעט, להתחיל ולסיים בכי טוב, כדי שיוכל לקרא קריאה חדשה לכל עולה נוסף. ואם בכל זאת מחמת ריבוי העולים נדחק לחזור על אותם פסוקים, רשאי לעשות כן, ואין בזה חשש איסור ברכה שאינה צריכה. שבמקום מנהג אין לומר ספר ברכות להקל.

ב. בשני ובחמישי אין מוסיפים בשום ענין על שלשת העולים, ואפילו אם יש בבית הכנסת שני חתנים ישראלים, וכל שכן שני בעלי ברית, או שני חתני בר מצוה.

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinion.org או הכנסו ל - www.hasdeyinion.org או בואצפ: 050-9580500

בחור צעיר היה מיכאל בימים ההם, כאשר דרכו רגליו לראשונה על אדמת אמריקה. הוריו שלחוהו לשם ממרחקים בכדי לעשותו לתלמיד אחת הישיבות הגדולות שבארה"ב. אך עם כל הזכות הגדולה הכרוכה בכך, חש מיכאל את עצמו כאובד עצות בעמדו על אם דרך סואנת מבלי לדעת היכן יפנה. שעונו הראה כבר על שעת ליל מאוחרת, נמסר כי שערי הישיבה פתוחים יהיו באופן חופשי לקליטת הבחורים הבאים אל הישיבה בימים אלה מקצווי אירופה. אלא שבטעות ירד מן המונית בתחנה לא נכונה ועתה מצא את עצמו בודד מאד באזור כה גועש ובלתי מוכר. המזוודה שבעגלתו כבדה הייתה, אך יותר מכך כבדה הידיעה שבקצב התקדמות כזה, יש לו סיכויים להמשיך ללכת עד אור הבוקר, ואז לגלות כי הלך בכיוון ההפוך... אז לו שעה ארוכה שהולך הוא והולך, אינו רואה לנגד עיניו כל דמות המסוגלת להחליף עמו מלה. שפת המקום לא שגורה על פיו, את שפת האידיש שבפיו לא הבין אף גוי מן הגויים שעצר... אינו פוגש אף צורה יהודית מולו, לבו החל חרד לגורלו. כמו תמיד במצבים כאלה, הקב"ה מסייע דרך אחד מהרבה שלוחיו. בעודו הלך ולבו מלא תפילה לעזר ממוזמם, עצר לידו יהודי טוב, אשר שאלו באידיש בלבוקשו. מיכאל הסביר את מצבו, כי אינו יודע אנה יפנה. היהודי החביב הבהיר לו כי רחוק הוא עתה מן הישיבה מאד מאד, וכי אף אם יגיע אליה עכשיו במונית, לא יספיק הערב לטעום שם מאומה עקב שעת הליל המאוחרת. "משום כך", הציע, "הבה נעלה אל הבית הסמוך, שם נופש אני עתה בחופשת קיץ. הנח חפצך בביתי סעד ליבך ופנה ללון. בבוקר תצא לדרך והכל יבוא על מקומו בשלום". מיכאל לא סירב. בביתו של מארחו זכה לאירוח יהודי לבבי מעולה ומושלם, כמוהו לא טעם מעודו. המעבר מן הרחוב הגועש והמנוכר אל הבית החמים השקט היהודי – הרגיעו בחלוטין. אחר ארוחה מזינה כשרה והוגנת, מצא מיכאל מנוחה בחדר נאה ופרטי, ללינת לילה שלא יכול היה לצפות ליותר טובה ממנה. מיכאל לא מצא מלים להודות למיטיבו, המום היה מטוב הלב הזה ומברכת שמים שהפגישו עמו יהודי טוב שכזה. אלא שכה נעימה הייתה האווירה עד כי לא היה מקום למילת תודה, הכל היה כה טבעי וטוב, חביב היה המארח ונעים סבר, מן הדמויות הנממדות שפגש מיכאל בחייו. למחרת ליווה המארח את מיכאל לדרך, בחמימות הנאה ויאה לזרעו של אברהם אבינו. "גבריאל ברמן", כך הציע המארח את עצמו כאשר שאלו מיכאל לשמו. השם הזה עתיד היה לצלל ימים רבים במוחו של מיכאל, כי אל הלילה הזה לא שכח כל ימיו. עם השנים ישיבה ביקוש לא פעם ולפגוש את גבריאל ברמן, אלא שזכר כי הבית בו לן, לא היה אלא בית נופש; לא זוהי דירת מגוריו של גבריאל. בהזדמנות ניסה לברר עוד, אך הבהירו לו כי דירה זו הינה דירת נופש המושכרת ללא הרף בזה אחר זה, כך שקשה מאד לאתר דרך בעלי הדירה את אחד מאלה שנפשו בה. עוד בירורים קלים לכאן ולשם שערך מיכאל מידי פעם, הביאוהו למסקנה כי את גבריאל ברמן לא ימצא דרך חיפושיו, מכיון שאינו יודע כלל היכן מדינת מגוריו. שנים רבות חלפו, מיכאל זכה להקים בית נאה בישראל, ההצלחה שיחרה לפתחו ויהי לגביר בעמיו. את גבריאל ברמן עצמו לא פגש מיכאל, אך את סגנון האירוח שלו אימץ מיכאל לעצמו לדרך חיים. החמימות שזרחה אל לבו באותו לילה, קרנה ממנו כל ימיו. את הפרק הנאה שלמד במידת 'הכנסת אורחים' בביתו של גבריאל ברמן, קיים כהלכה עם אורחיו שלו. גבאי הצדקה בעיר מגוריו בלונדון, ידעו תמיד כי אל ביתו של מיכאל ניתן תמיד לשלוח אורח. זהו בית הפתוח לרווחה והאורחים בו הינם בני בית. תמיד כשמספר היה מיכאל לבניו ובנותיו על האירוח הנאה שגרם לו גבריאל ברמן כרוחב לבו בלילה ההוא, הוסיף לדבריו תקווה כי עוד יפגשו ויכיר לו טובה. ברור היה לו כי גבריאל ברמן הוא זה שהניח בחייו את היסוד לקיום מצוות 'הכנסת אורחים' בהידור שמו. אלא שהשנים השנים השילום מיכאל עם ההשערה שלא יפגוש עוד את גבריאל עד יומו האחרון. אך אף אם דמותו של גבריאל ברמן הלכה ונטשטשה במוחו של מיכאל עם שלושים השנים שחלפו, אך בעצם כל אורח הזכיר לו את השם "גבריאל ברמן", הנשכח הבלתי נשכח. כך היה זה גם עם האורח הבא שנקלע ללונדון ממש באקראי, והובא אל דלתו. המהומה במטוס הייתה רבה, קולו של דייל ניסה להבקיע את הרעש, ולשווא. נוסעי טיסה זו שבאופן עקרוני מועדות היו פניהם לאמריקה, נבהלו לראות לפתע את המטוס נוחת בטרמינל הלונדוני, שלא בעתו ולא במקומו. עד מהרה הודיעים כי קלקול בלתי צפוי יעכב את הטיסה במספר שעות, וכי כבר יסודר מלון למרבית נוחיותם של הטיסים. המילים "יעיכב טיסה במספר שעות" הבהירו לו כי יאלץ להתנתק מטיסה זו, ולעשות את השבת בלונדון. לא יוכל להסתכן ולעלות על המטוס אחר אותן "מספר שעות", כאשר השעה הולכת ומתאחרת לקראת כניסת השבת. אמנם אינו מכיר איש בלונדון, זו לו שהייה ראשונה שלו על אדמתה, אך קיווה להסתדר. הודיע את תכניתו לדייל נחמד, שאף סייע לו לקבל את מזוודותיו מידידת ולהסדיר את המסמכים הדרושים. תוך שעה קלה כבר מצא את עצמו מאתר נהג מונית שיקחו אל אזור חרדי כלשהו בלונדון. הנהג הורידו בסמוך לבית כנסת נאה, אלא שבית הכנסת סגור היה עדיין ומסוגר. באין ברירה החליט לחכות מאחורי הדלת לראשונים שיבואו ויראו לו להיכן לפנות. הניח מזוודותיו על הקרקע, התיישב על ספסל סמוך וחלץ עצמותיו. השיבה זרקה בו חולשה, מסע שכזה אינו קל בעבורו, אך בכל מקרה לא חפץ להכניס עצמו בספק של חילול שבת. הודיע טלפונית לבני

הבית על הקורה, ישב וציפה בסבלנות לבוא אחד מיהודי המקום. כשעתיים לפני שבת הופיע מולו אדם בבגדי שבת, מרשרוש מפתחותיו הבין כי הוא הגבאי. אחר חילופי דברים קצרים התנצל הגבאי על כך שאינו יכול לארוחו בביתו שלו, עקב היות ביתו מלא באורחים, אך הטיח לסדר לו אכסניה נאה לשבת. מחדר פנימי בבית הכנסת החל הגבאי תר טלפונית אחר אנשיו, משום מה נוכח לראות שכל הבתים נמצאים השבת בתפוסת אורחים מלאה. הניח אצבעו על שם אחר שם ברשימה, חייג והמתין לאותו אישור נלהב ששמע תמיד בעת שהודיע על בואו של אורח – אלא שבמקרה הטוב שמישהו כבר ענה לטלפון, התברר כי הבית כבר עמוס, וכי כדאי לנסות אצל המארח הבא. תוך כדי הרהורים חייג מבלי משים אל ביתו של ר' מיכאל, הטלפון צלצל צלצל אחד ועוד אחד, לטלפון ענה אחד הבנים. הגבאי הציג את עצמו, על קצה לשונו עמדו המילים השגרתיות: "ניתן לקבל את ר' מיכאל?" אלא שאז כמעט נשמטה השפופרת מידו, ביקש לקבור עצמו על אתר... הנסתרה בינתו? איכנה שכח כי אך אמש הושב ר' מיכאל מבית החולים במצב קריטי, זאת על פי רצונו לשהות בבית בשבת? וכי ר' מיכאל האנוש בייסוריו מסוגל לקבל אורח במצב כזה? הגבאי ביקש להלקות את עצמו בשוטים של אש; איך חייגו אצבעותיו את המספר האומלל של ר' מיכאל? דבר כזה מעולם לא קרה לו, דומה כי זקנה קופצת עליו... "אוהו", ניסה לגמגם קמעא, "הגעתי אליכם ממש בטעות, נקלע לכאן איזה אורח ופשוט פעלתי לפי ההרגל והתקשרתי. אני מאד מתנצל, הבה נקווה לבשורות טובות". ביקש לסיים את השיחה המבישה הזו, אלא שהבן עצר אותו: "המתן רגע בבקשה". מעבד לקו שמע הגבאי את הבן מספר לאביו במה דברים אמורים. מסתבר שהטלפון מונח בסמוך למיטת החולה, שכנראה ביקש לדעת מה קרה. "שמע", נשמע קולו של הבן, "שלח הנה את האורח, נקבל אותו בשמחה". "אבל... אבל...", מחה הגבאי כשהוא מתחנן לאדמה שתפער פיה ותבלעהו, אינו מסוגל לשאת את אי הנעימות שגרם לעצמו במו ידיו, "אבל ניתן למצוא גם אחרים, הרי הרשימה ארוכה...". קולו של הבן היה פסקני: "אבא ביקש כי תשלח הנה את האורח, תיכף אגיע לקחתו מבית הכנסת ברכבי". "זכית במארחים נפלאים", יצא אל האורח המחכה בכיכל בית הכנסת, "ר' מיכאל הינו אחד המיוחדים שבמאירי הפנים כאן". סיים הבן את ההודעה, לא חפץ להביך את האורח בידיעה מעציבה אודות מחלתו של ר' מיכאל המעכירה לאחורונה את שמחת החיים של הקהילה כולה. אדהכי והכי נכנס בנו של ר' מיכאל במאור פנים והחל נושא את מזוודתו של האורח לרכבו. שבת נפלאה נפלה בחלקו של האורח, לרגעים סבור היה כי כדאי היה קלקול המטוס ועיכובו בלונדון, אך ורק בכדי לפגוש הכנסת אורחים שכזו. אדם מן השורה אינו זוכה פעמים רבות להיות בצד של המתארח ולהרגיש עד מה חשובה נעימות המארח... את בעל הבית בעצמו, לא פגש האורח כמעט כל השבת. כאשר שאל אודותיו ענו הבנים, שניהלו להפליא את שולחן השבת, כל שיוכח הוא בחדר הסמוך לאשר אינו חש בטוב. רק לקראת הסעודה השלישית הוטב מצבו של המארח בעצמו, והוכנס אל הסלון על כסא גלגלים, מלווה ברופא פרטי ששהה עמו במשך השבת. למראה האורח אורו הפנים המיוסרות: "שלום עליכם", קרא ר' מיכאל בקול חלוש מלא שמחה, "הרגש עצמך בנוח, אני בפנצ'ר היום, אך הכל יהיה בסדר". לבו של האורח דנן נחמץ, איזה חום וחמימות, אפילו לעת כזאת. מכל לבו איחל למארחו כי תעמוד לו זכות כבירה זו של הכנסת האורחים הנפלאה, ובקרב יבריא בע"ה. ר' מיכאל לא שאל לשמו של האורח, כך נהגו בבית הזה. הרבה צרכים שנאלצו להתדפק על הפתחים, עשו כאן את שבתותיהם מבלי שישתנו פניהם ככרום בהיאלצם לנקוב בשמם. ר' מיכאל הרגיל בכך אף את בניו, אין שואלים שאלות מיותרות. כאשר המסובים בירכו את 'ברכת המזון', החלו עיניו של ר' מיכאל לפלבל. הרופא הריץ את כסא הגלגלים אל החדר, הבנים רצו ללכת אחריו. רופאים נוספים הוזעקו במהירות, אך יצאו כלעומת שבאו אחר דקות ספורות. עד מהרה יכלו הכל למשש את ענן האבל והקדרות שהתפשט והעיק. ר' מיכאל השיב נשמתו אל יוצרה. אך עתה ישב עם אורחיו, והנה באחת איננו כי לקחו אלוקים... האורח נכנס אל החדר פנימה. בצדדים געו הבנים בככי, וי אבדו נפש. התקרב אליהם כמעט מבוכה: "מה היה שמול?", שאל את אחד הנוכחים. "ר' מיכאל", ענה מי שענה, "ר' מיכאל בן ר' יצחק". ביקש את רשות הבנים לומר משהו, קרב וקרא בקול: "אשריך ר' מיכאל, שיצאה נשמתך מתוך מצוות הכנסת אורחים. יהי רצון שמצווה זו תלווה אותך בעולם האמת, בזכותה תזכה לקבל פני השכינה". 'אמן' נרגש בקע מן הכתלים. ברגע מסוים לא התאפק אחד הבנים, ניגש אל האורח ושאלו לשמו. בן זה, שהוא שהעביר לנו את דבר המעשה, הרהר בלבו שאחרי הכל אורח אקראי זה היה האורח האחרון של אבא ז"ל עלי אדמות; האדם שחתם את המסכת הארוכה של "הכנסת אורחים" שאבא הגה וחיידש בה כל ימיו. אורח זה וודאי לא ישכח את השבת הזו כל ימיו, כפי שהם גם לא ישכחוהו. הפעם מעניין לדעת מי הוא זה ואיזה הוא. "איננו נוהגים לשאול לשמם של האורחים", התנצל הבן האבל בשפה רפה, "אך ברשותכם, אם לא איכפת לכם...". וודאי אנקוב בשמי, מדוע לא? לא שמתי לב שעד עתה לא עשיתי זאת. ובכן, הלא האורח את שמו בפני סובביו, בסוגרו מעגל בן עשרות שנים: "שמי גבריאל ברמן"...

נפלאותיו לבני אדם

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

התחלתי את מסעי בתור בחורה בשידוכים שארך כשנתיים, ניסיתי כמה וכמה סגולות והחלטתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" כדי למצוא את אשר אהבה נפשי ובאמת כך היה. ברוך ה' חודש לאחר מכן פגשתי את בחיר ליבי וחודש אחר כך התארסנו בשעה טובה ומוצלחת! שום תפילה ודמעה אינה הולכת ריקם! תודה ל ה' שזיכה אותי לערוך פדיון ולזכות לישועה!

בעילום שם

אבי שיחיה מחמת הגיל לצערנו הרב, הייתה לו בעיה חמורה של זרימת דם כך שהדם לא הגיע לאצבעות ברגליים, היה חשש גדול לרגליים עד כדי כך שכדי ללכת היה צריך לקחת משככי כאבים והרופאים החליטו שהוא צריך לעבור דחוף ניתוח מעקפים ברגל. מאוד חששנו כי זה ניתוח לא קל, לכן החלטנו לעשות את הסגולה של מתיא בן חרש ולעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" שבעזרת השם הניתוח יעבור בהצלחה. ואני מתקשרת היום לבשר שהניתוח עבר בסיעתא דשמיא בהצלחה ולהודות לבורא על חסדיו המרובים!

ל. ב מהדרום

בני שיחיה סבל ממחלת הקרוהן - מחלת מעי דלקתית וכרונית קשה. המחלה מנעה ממנו לאכול ולתפקד, וכל פעם שיצא ללמוד בישיבה, נאלץ לחזור הביתה כעבור זמן קצר בשל הכאבים העזים שתקפו אותו. מעבר לסבל הפיזי, הדבר גרם לו לצער עמוק מכיוון שמנע ממנו לשבת ולעסוק בתורה בנחת. כדי להקל על כאביו, ערכתי עבורו מספר פעמים "פדיון נפש" בארגון "חסדי ינון". בכל פעם הורגשה הקלה מסוימת, אך הבעיה עצמה לא נפתרה. לפני תקופה, ביקשתי לערוך פדיון נפש מיוחד במטרה שהבעיה תיפתר אחת ולתמיד. בחסדי שמיים גלויים, מיד לאחר מכן מצאו הרופאים את מקור הבעיה בדיוק במקום נגיש, והוחלט על ניתוח. ההצלחה הייתה מעל הטבע: הרופאים עצמם נדהמו ואמרו שזה לא רגיל שהבעיה נפתרה בכזו קלות. ברוך השם, זכינו שבני חזר לאיתנו הראשון ולספסלי בית המדרש אליהם כה התענגע. אני משתפת זאת כדי להודות לבורא עולם על חסדיו המרובים כי לא תמו.

ב.מ מאזור ירושלים

יש לנו בית בתל אביב וחיפשנו שוכר במשך תקופה ארוכה ולא נראה שאנחנו מוצאים שוכר שמוצא חן בעינינו. החלטנו לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לאור הכרותינו עם הפדיונות שלהם והסיעתא דשמיא שיש למי שעושה שם פדיון, ותוך פחות משבוע הגיע שוכר שמעבר לכך שרצה לשכור את הדירה גם התאים לדרישות שלנו, אנו מתקשרים להודות לשם יתברך על החסד שעשה עימנו וגם לשתף את הסיפור לזכוי הרבים על מנת להגדיל את שמו של הבורא בעולם.

ח. ש מהמרכז

רוצה להודות להשם, קבל עם ועדה שעשיתי בדיקות לעובר, ולפני הבדיקות הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ובסיעתא דשמיא הכל יצא תקין. תודה אבא! אין עוד מלבדו!

בעילום שם

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיך ולשונך שמר מצרות נפשו (פסדו ב'א"ב)

יכולים אנו לתקן חטא הלשון, אלא מתעצלים אנו בזה

כלל הדבר, כמעט שמתקשרים בני אדם בענין זה וחושבים שאי אפשר כלל לתקן דבר זה; אבל באמת התורה מכחישתם, שאם פן, לא היה הקדוש-ברוך הוא פותח זה בתורה, בתורת לאו ועשה, כי אם בהנהגה טובה בעלמא. אלא האמת הברור שנוכל לתקן, אלא מתעצלים אנו להתבונן בגדל הענין, בשכרו ועניו, ואם פן הדבר, מטל על כל אחד להתחזק בנפשו ולחשב: הגם שלא שמרנו עד כה כראוי, על כל פנים נשמר בזמן האחרון, קדם ביאת שלוחו אליהו

אמרת הצדיק

גם היום בדורנו יש אלו המוענקים מהשם יתברך בכשרונות נפלאים עד למדרגת הגאונים - אך המידות הרעות מטמטמן

רבי ישראל סלנטר

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

"חסדי ינון" עורכים תיקון הנפטרים

ע"פ המקובל ר' יהודה פתיה זיע"א המסוגל לעילוי ותיקון נשמת יקירכם

למסירת שמות בקו הישועות:

1700-720-500 או 050-9580500

"יש" הקונה את עולמו בעלון אחד

היה שותף
לזיכוי הרבים באיזור מגוריך

לפרטים: 1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

החיזוק השבועי

ידינו של הקב"ה לעשות כל דבר למענך

חסידי אחד טייל בחיפה על שפת הים, והרהר בליבו: "עתיד הקב"ה לעשות שער מזרחי של בית המקדש ושני פשפשים (חלונות) עשויים אבן מרגלית? יצאה בת קול ואמרה: "אלולי שאתה חסיד, כבר הייתה מידת הדין פוגעת בך! כל העולם לא נברא אלא בשישה ימים, ושער מזרחי של בית המקדש אי אפשר לעשותו הוא ושני פשפשים אבן של מרגלית?" ביקש החסיד רחמים על נפשו ואמר לפניו: "ריבון העולמים, אף על פי שבלב הרהרתי, בשפתי לא פרשתי, לא הוצאתי את הדברים מפיו". נעשה לו נס, נבקע לפניו הים, והוא ראה את מלאכי השרת חוצבים באבן, מחליקים אותה וחוקקים בה צורות. פנו אליו מלאכי השרת ואמרו: "הו שער המזרחי של בית המקדש, ושני פשפשים עשויים מאבן של מרגלית" (פסיקתא רבתי) אין אדם שלא רוצה ישועות, שאינו מתפלל ומבקש מבורא עולם רחמים והצלחות. לעיתים נראה בעינינו שהבקשות שלנו "גדולות", שלא ניתן כבר להושיע, שאין אפשרות לחולל ניסים. בורא עולם ברא עולם שלם, עולם שנברא מאין, והכל רק בדיבור, אם עולם שלם נברא ברגע, כל שכן שבורא עולם יכול למלא את חסרונו, להושיע אותך, לחולל לך ניסים ולהוציא אותך מחושך לאור גדול. אל תתיאש, תמשיך לבקש, להתפלל, לבקוע עשירי שמים, בידי של בורא עולם להושיע אותך ברגע אחד, בתפילה אחת, ולשים אותך במקום אחר וטוב יותר...

רונן קרוא

שו"ת הלכתית מאת הפוסק הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: האם מותר לשמוע מוזיקה לבילוי י"ז בתמוז?

תשובה: אסור לשמוע מוזיקה מליל י"ז תמוז. מקור: שו"ע סימן תקנא, תקסה.

שאלה: האם אפשר ללמוד לנגן בכלי נגינה בשלושת השבועות?

תשובה: אפשר ללמוד עד ראש חודש אב, כדי לשמר את מה שלמדו (דבר האבד), וגם שאין כ"כ הנאה, כי עיקר המטרה הוא הלימוד (ואף אם זה לא לצורך פרנסה יש להקל עד ר"ח). מקור: שו"ע סימן תקנא, פמ"ג אשל אברהם ס"ק י, וביה"ל ד"ה ממעטים.

שאלה: האם אפשר לערוך מסיבות סוף שנה בימי בין המצרים?

תשובה: לכתחילה ראוי לקיימן לפני ימי בין המצרים, ואם אי אפשר - לא ישמיעו שירים או כלי נגינה, ואפשר להקל רק בשירה בפה. מקור: שו"ע סימן תקנא.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

חסדי ינון

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש על שם הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות טרייה וחד - עקמיתו להיות שותפים בזקמה -

יתן להקדיש ולהבנות: תלמיד נשוא | לויטא שולמ | הוצאות המסעות | ארץ ישראל | ספרדים | ספר קודש | שולחנות כל תורמה נרץ נקי בבנין מקדש סגנו. במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:
050-9580500 1700-720-500
 או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

המשך מטעמים לשולחן: בוודאי הדבר נובע מציווי התורה ומהמצוות שהוא מקיים. "לצערי, גדלתי במשפחה רחוקה מאוד מהדת ולא זכיתי להתוודע לתורה ולמצוות, אין לי מושג מה עושים ואיך מקיימים אותן, אני מכיר מצווה אחת תפילין. גם ההיכרות הזו איננה היכרות אישית, שכן מעולם לא זכיתי להניח תפילין. תוך כדי הטיסה החלטתי לגשת אליך ולבקש ממך להניח לי אותן. אני מודה לך על כך מעומק ליבי". עד כאן ההסבר של אותו סטודנט כפי שהוא ראה את הדברים. אך יש לך הסבר עמוק יותר: כשבני אדם עומדים בתור בדלפק בשדה התעופה כולם ממהרים ולחוצים אך היהודי החסידי התעלה מעל ענייני האישיים, הוא לא חשב על עצמו אלא על הזולת. בכך הוא שבר את מידותיו. שברת את המידות? התרוממת! אך דע לך שהרוממות שלך לא נעצרה בך, היא השפיעה ורוממה גם את הזולת! הרוממות שלך גרמה ליהודי אחר לטעום לראשונה טעם של הנחת תפילין, וכל זאת בלי שביקשת ממנו לעשות זאת ואפילו לא ברמז! עוד נקודה חשובה לומדים מכאן. בלעם הרשע יכול להיות אדם מורם מעם נביא ויודע דעת עליון, אך שום דבר בעולם, גם לא הדבר הפלאי ביותר, לא משפיע עליו לרומם את עצמו והוא נשאר רשע כשהיה. לעומת זאת, אצל היהודי הכי פשוט והכי רחוק מדת יש בו ניצוץ יהודי וכשמישהו גורם לו להצית את הניצוץ הזה הוא ניצת ועולה ממנו להבה גדולה.

שש באמרתך

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות ובבהירות (הרה"ג עמרם פריד שליט"א)

זו הפעם הראשונה בהסטוריה שהפך ספר יקר זה של רבנו בחיי זיע"א להיות מוגש לכל ברבי רב דחד יומא (הרה"ג יצחק ברדא שליט"א)

או באתר: www.hasdeyinyon.org

**חדש!
במהדורת כיס
באותיות
מאירות עיניים**

לרכישה ב"חסדי ינון":
1700-720-500

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

